

U S N E S E N Í

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátu složeném z předsedkyně JUDr. Marie Žiškové a soudkyň JUDr. Lenky Kaniové a Mgr. Jany Brothánkové v právní věci žalobkyně: **O. M.**, zastoupená Mgr. Janem Karetou, advokátem se sídlem Ruská 40, 101 00 Praha 10, proti žalovanému: **Ministerstvo vnitra**, se sídlem Nad Štolou 3, 170 34 Praha 7, proti rozhodnutí žalovaného ze dne 18. 10. 2013, č. j. OAM-109/LE-BE02-K01-2013, v řízení o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Městského soudu v Praze ze dne 21. 1. 2014, č. j. 1 Az 19/2013 – 33,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se odmítá** pro nepřijatelnost.
- II. Žádný z účastníků **nemá** právo na náhradu nákladů řízení o kasační stížnosti.

O d ů v o d n ě n í :

[1] Rozhodnutím ze dne 18. 10. 2013, č. j. OAM-109/LE-BE02-K01-2013, zastavil žalovaný řízení o udělení mezinárodní ochrany žalobkyni podle § 25 písm. i) zákona č. 325/1999 Sb., o azylu a o změně zákona č. 283/1991 Sb., o Policii České republiky (zákon o azylu). Dospěl totiž k závěru, že žádost o udělení mezinárodní ochrany je nepřijatelná podle § 10a písm. e) téhož zákona, neboť žalobkyně podala předmětnou žádost opakovaně, aniž by uvedla nové skutečnosti nebo zjištění, které nebyly bez jejího vlastního zavinění předmětem zkoumání v předchozím pravomocně ukončeném řízení o udělení mezinárodní ochrany.

[2] Žalobkyně napadla rozhodnutí žalovaného žalobou u Městského soudu v Praze. Městský soud rozsudkem ze dne 21. 1. 2014, č. j. 1 Az 19/2013 – 33, žalobu zamítl a ztotožnil se se závěry žalovaného.

[3] Žalobkyně (stěžovatelka) brojila proti rozsudku městského soudu kasační stížností. Uvedla jako v žalobě, že novou skutečností, kterou v řízení uváděla, bylo zhoršení zdravotního stavu a neochota lékařů na Ukrajině poskytovat jí lékařskou péči. Soud měl zkoumat, zda byly dány podmínky pro zastavení řízení a nikoliv pravdivost jejích tvrzení, resp. to, zda odůvodňují udělení humanitárního azylu. Pokud byla dle žalovaného tvrzení žalobkyně nevěrohodná, měl žádost žalobkyně zamítnout jako nedůvodnou podle § 16 odst. 1 písm. g) zákona o azylu a

nikoliv zastavit řízení. Žalovaný si navíc podle žalobkyně nemohl učinit relevantní představu o tom, zda u žalobkyně došlo k výraznému zhoršení zdravotního stavu, neboť se posouzením jejího zdravotního stavu vůbec nezabýval a nevedl k tomu žádné dokazování. Tento postup byl přitom již jednou shledán nezákonným rozsudkem Krajského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2013, č. j. 44 Az 29/2013 – 29. Žalobkyně zdůrazňuje lékařskou zprávu renomovaného specialisty MUDr. J. B., CSc., podle níž může mít jakékoliv zhoršení zdravotního stavu pro žalobkyni fatální důsledky. Žalobkyně trpí ischemickou srdeční chorobou, přičemž výrazné zhoršení zdravotního stavu by pro ni znamenalo srdeční příhodu, která je v polovině případů smrtelná. Žalobkyně považuje za absurdní, že právo pro vedení řízení o humanitárním azylu požaduje výrazné zhoršení zdravotního stavu, který by však měl pro žalobkyni smrtelné důsledky. Žalobkyně navrhl, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek městského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

[4] Žalovaný ve vyjádření ke kasační stížnosti s žalobkyní nesouhlasil. Tvrzené skutečnosti nelze považovat za nové: zdravotním stavem žalobkyně a posouzením možností její léčby ve vlasti se žalovaný podrobně zabýval při meritorním posouzení jejího případu v řízení o její druhé žádosti o mezinárodní ochranu (nyní podaná žádost je již šestou v pořadí). Rozsudek Krajského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2013, č. j. 44 Az 29/2013 – 29, se týkal jiného správního řízení (uložené povinnosti žalobkyni setrvat v zařízení pro zajištění cizinců) a žalovaný žádnou povinností plynoucí z tohoto rozsudku není vázán. V dalším žalovaný odkázal na obsah správního spisu a své vyjádření k žalobě a navrhl, aby Nejvyšší správní soud kasační stížnost odmítl jako nepřijatelnou, případně ji zamítl.

[5] Nejvyšší správní soud při posuzování kasační stížnosti hodnotil, zda jsou splněny podmínky řízení, přičemž dospěl k závěru, že kasační stížnost má požadované náležitosti, byla podána včas a osobou oprávněnou.

[6] Následně Nejvyšší správní soud řešil otázku přijatelnosti kasační stížnosti, jak mu ukládá § 104a zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále jen „s. ř. s.“), tedy zda kasační stížnost svým významem podstatně přesahuje vlastní zájmy stěžovatelky, a zda je tedy možno ji považovat za přijatelnou. K podrobnějšímu vymezení institutu přijatelnosti kasační stížnosti ve věcech mezinárodní ochrany lze přitom pro stručnost odkázat např. na usnesení Nejvyššího správního soudu ze dne 26. 4. 2006, čj. 1 Azs 13/2006-39, publikované pod č. 933/2006 Sb. NSS.

[7] Kasační stížnost je nepřijatelná.

[8] Jak vyplývá z konstantní judikatury Nejvyššího správního soudu, z § 10a písm. e) zákona o azylu plyne nutnost kumulativního splnění dvou podmínek pro to, aby bylo možné opakovanou žádost věcně projednat: 1) je nutno uvést nové skutečnosti nebo zjištění, jež by *prima facie* mohly mít dopad do hmotněprávního postavení žadatele; 2) musí se jednat o takové skutečnosti a zjištění, jež nebyly bez vlastního zavinění žadatele zkoumány v předchozím řízení. Tyto podmínky mají na straně jedné garantovat určitou přidanou hodnotu nové žádosti, jež může vést k jinému rozhodnutí než u žádosti předchozí, a na straně druhé zajistit, aby nedocházelo k účelovému podávání opakovaných žádostí (rozsudek ze dne 11. 6. 2009, č. j. 9 Azs 5/2009 – 65, dostupný na www.nssoud.cz). Samotný předvídatelný vývoj nemoci již posouzené v předchozí žádosti o mezinárodní ochranu nelze zpravidla považovat za novou skutečnost ve smyslu § 10a písm. a) zákona o azylu. Takovou novou skutečností však může být výrazné zhoršení zdravotního stavu ve spojení s dalšími relevantními skutečnostmi a zjištěními, např.

nově vzniklá nezpůsobilost konkrétní osoby žadatele dosáhnout na adekvátní léčbu v zemi původu (srov. rozsudek ze dne 23. 9. 2009, č. j. 1 Azs 43/2009 – 66, publikovaný pod č. 1956/2009 Sb. NSS).

[9] Postup žalovaného zaměřený na zjištění, zda jsou v dané věci splněny podmínky pro opakované projednání žádosti, byl zcela v souladu se zákonem; není pravdou, že by se žalovaný nezabýval zdravotním stavem stěžovatelky. Z pohovoru ani z vyšetření a lékařských zpráv předložených v průběhu správního řízení neplyne, že by u stěžovatelky došlo k výraznému zhoršení zdravotního stavu oproti době rozhodnutí o její druhé žádosti o mezinárodní ochranu, v níž se žalovaný zdravotním stavem stěžovatelky i možnostmi její léčby v zemi původu podrobně zabýval. Nic takového nevyplývá ani ze zprávy MUDr. B., která je v podstatě jen hodnocením zprávy jiného lékaře, aniž MUDr. B. sám stěžovatelku vyšetřil. Pro věc nerozhodné jsou též závěry rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 25. 7. 2013, č. j. 44 Az 29/2013 – 29, který se týkal jiného řízení. Nadto nebyly v daném případě zjištěny žádné další relevantní skutečnosti, které by ve spojení s tvrzeným zhoršením zdravotního stavu svědčily o nutnosti žádost stěžovatelky znovu projednat. Stěžovatelka se v tomto smyslu snažila tvrdit, že od září 2012 do ledna 2013 pobývala na Ukrajině, kde jí byla odmítnuta jakákoliv lékařská pomoc. Žalovaný však v průběhu řízení prokázal, že toto tvrzení je nepravdivé, neboť stěžovatelka na Ukrajinu vůbec nevycestovala; naopak zamířila do západoevropských zemí, kde podávala žádosti o mezinárodní ochranu. Ukáže-li se určité tvrzení žadatele o mezinárodní ochranu v průběhu řízení jako lživé, nelze jej z logiky věci považovat za novou skutečnost ve smyslu § 10a písm. a) zákona o azylu.

[10] Jak plyne ze správního spisu, je projednávána žádost stěžovatelky o mezinárodní ochranu již šestou takovou žádostí v pořadí, přičemž důvody žádostí byly ve všech případech v podstatě tytéž. V rámci řízení o její druhé žádosti se žalovaný meritorně zabýval zdravotním stavem stěžovatelky a možnostmi její léčby v zemi původu, přičemž neshledal, že by zde byly podmínky pro udělení humanitárního azylu ve smyslu § 14 zákona o azylu, jehož se stěžovatelka domáhala. Rozhodnutí žalovaného v této věci bylo podrobeno soudnímu přezkumu, přičemž Nejvyšší správní soud se se závěry žalovaného v tomto směru ztotožnil (srov. usnesení ze dne 29. 3. 2012, č. j. 9 Azs 2/2012 – 24). Řízení o posledních třech žádostech, jejichž tématem byl též zdravotní stav stěžovatelky, bylo skončeno zastavením řízení pro nepřipustnost žádosti ve smyslu § 10a písm. e) zákona o azylu, přičemž stěžovatelka tato rozhodnutí žalovaného nenapadla před správním soudem. S ohledem na obsah a průběh předchozích řízení o žádostech stěžovatelky o mezinárodní ochranu má proto Nejvyšší správní soud za to, že nyní projednávána žádost je účelově podanou opakovanou žádostí, která ve smyslu výše uvedené judikatury nesplňuje podmínky § 10a písm. e) zákona o azylu pro nové projednání, a byla proto správně posouzena jako nepřipustná.

[11] Námitky, jež stěžovatelka učinila předmětem sporu, byly v judikatuře zdejšího soudu řešeny a městský soud se nedopustil žádného pochybení, které by bylo natolik intenzivní, že by mohlo přivodit odlišnost rozhodnutí ve věci samé, a které by tak založilo přijatelnost kasační stížnosti.

[12] Ustálená a vnitřně jednotná judikatura Nejvyššího správního soudu tak poskytuje dostatečnou odpověď na námitky, které stěžovatelka vznesla v kasační stížnosti. Kasační stížnost tedy svým významem podstatně nepřesahuje vlastní zájmy stěžovatelky; Nejvyšší správní soud ji proto shledal ve smyslu § 104a s. ř. s. nepřijatelnou, a z tohoto důvodu ji odmítl.

[13] O náhradě nákladů řízení Nejvyšší správní soud rozhodl v souladu s ustanovením § 60 odst. 3 ve spojení s § 120 s. ř. s, podle nějž nemá žádný z účastníků právo na náhradu nákladů řízení, byla-li kasační stížnost odmítnuta.

P o u ě n í: Proti tomuto usnesení **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 19. března 2014

JUDr. Marie Žiřková
předsedkyně senátu